

R.M. Mc Cheyne

LESSEN DES DOODS

De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen, en zat van onrust. Hij komt voort als een bloem, en wordt afgesneden; ook vlucht hij als een schaduw, en bestaat niet. (Job 14 : 1, 2)

Drie dingen worden ons in deze woorden onderwezen.

1. De schoonheid van de mens: „Hij komt voort als een bloem.” Er is nóg iets schoons in de mens. Eerst was hij gemaakt naar het beeld van God. En hoewel de zonde dat beeld heeft verwoest en mismaakt, zijn er toch nog sporen in de mens aanwezig van het werk Gods. Zijn lichaam is op een heel buitengewone wijze wonderbaarlijk gemaakt. En de ziel, hoewel van nature geheel en al van God afkerig geworden, is toch nog een verloren stuk zilver.

2. Hij is kort van dagen: „Kort van dagen hij komt voort als een bloem.” Toen Faraó aan Jakob vroeg hoe oud hij was, antwoordde deze, hoewel honderd dertig jaren oud zijnde: „weinig en kwaad zijn de dagen van de jaren mijns levens geweest,” (Gen. 47 : 9), weinig vergeleken met de leeftijd van andere mensen. Sommige aartsvaders leefden negenhonderd jaren; Methusalem bereikte de ouderdom van negenhonderd negen en zestig jaren. Hoe weinig zijn onze dagen hiermede vergeleken! hoe weinig, vergeleken met de eeuwigheid, hoe weinig wanneer wij denken aan het werk dat er te doen is.

3. Zijn dagen zijn vol onrust. Waren zijn weinige dagen vol van blijdschap, het zou geenszins een zo treurige zaak zijn. Maar zij zijn vol onrust, en zij, die het meest hunkeren naar werelds genot, hebben doorgaans de meeste onrust. Onrust naar het lichaam, onrust over de ziel, onrust aangaande alle omstandigheden van het leven is eens iegelijks deel en gelijk de baren van de zee, alzo volgt de ene onrust de andere op.

Wij hebben van dit een en ander binnen korte dagen de treffende ondervinding gehad. Er zijn vijf treffende sterfgevallen geweest, alle van de zodanigen die aan onze gemeente verbonden waren, en samen genomen, vormen zij een praktikale verklaring van onze tekst.

1ste. Twee kinderen werden door de dood weggenomen, beiden zeer beminnelijk en elkander liefhebbende in hun leven, en ook na hun dood niet van elkander gescheiden. Zij beloofden veel en hun hartelijk beminnende familie hoopten dat zij eenmaal haar

blijdschap en vertroosting zouden zijn. Zij kwamen voort als een bloem, en werden afgesneden.

2e. Een jongen in de bloei van zijn leven. Hij was gekomen tot de grootte en de krachten van een man, en meende vele goede dagen te zullen zien in het land der levenden. Maar de gedachten Gods waren anders, en Hij nam hem weg.

3e. Een bloeiende moeder van acht bloeiende kinderen, geliefd en bewonderd door allen die haar omringden, in het bezit van alles wat deze wereld geven kon om haar gelukkig te maken. Maar te middernacht kwam er geschrei. Zij kwam voort als een bloem, en werd afgesneden.

4e. De laatste was een oud man, die na lang gespaard te zijn geweest, nu is opgeroepen geworden om rekenschap te doen. Hoe plechtig is de les, ons hierdoor gegeven! Het kind, de jongeling, de moeder, de grauwe haren - allen liggen nu neer in het stille graf! „De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen.”

1. Leert hieruit de noodzakelijkheid ener spoedige bekering. Sommigen van u nemen het mij zeer kwalijk dat ik zo dikwijls van bekering spreek. Maar o, hier bij deze geopende graven, schaam ik mij dat ik daarvan zo weinig spreek. „Indien gij u niet bekeert, zult gij desgelijks vergaan.” (Luk. 13 : 3). „Betert u dan, en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewist worden.” (Hand. 8 : 9).

Kinderen, bekeert u nu, want er zijn jonge kinderen gestorven. Deze pas gedolven graven zijn kleiner dan ze voor u zouden moeten zijn. Jonge mensen, bekeert u nu, want jonge mensen sterven, zij worden in de bloei van hun leven afgesneden. Moeders, zegt niet: ‘Ik zal mij later wel bekeren, als mijn kinderen groot zullen geworden zijn, en ik beter de tijd zal hebben.’ Bekeert u nu, want moeders kunnen sterven. Ouden van dagen, zegt niet: dit geldt mij niet. Anderen kunnen sterven, maar u moet sterven, en daarom geldt het woord u in dubbele mate: *Bekeert u nu*.

2. Leert hieruit de dwaasheid van een leven in de genietingen van de wereld. Er is geen net, waarin de duivel meer zielen verstrikt, dan de zijden strikken van de wereldse vermaken. Gewoonlijk zien de mensen dezer wereld geen kwaad in deze dingen. Kinderen reeds zijn verzot op het spel; de jonge mensen beminnen de dans en het gezang en het gelach. Ruwe geesten houden veel van de drank, van uitbundige vrolijkheid, van grove zwelgerijen; in meer beschaafde kringen zet men het hart op bal, concert en schouwburg. Oude, reeds verwelkte dames en vloekende kapiteins, waggelende aan de rand van het graf, zouden ‘s nachts niet kunnen slapen als zij niet hun partijtje whist hadden gehad. Welk kwaad steekt daarin? Zit neer op gindse graven, en vraagt het de dood. Wees niet zonder Christus, zonder vergeving van de zonden, onheilig, op de weg naar de hel? Zijn uw dagen niet geteld? Kunt u niet nog deze nacht worden afgesneden? Waar zoge u komen, indien u van het bal, of uit de schouwburg, of van het kaartspel werd overgebracht in de tegenwoordigheid van uw Rechter? „Verblijd u, o jongeling! in uwe jeugd, en laat uw hart zich vermaken in de dagen van u jongelingschap, en wandel in de wegen uws harten en in de aanschouwing van u ogen. Maar weet, dat God, om al deze dingen, u zal doen komen in het gericht.” (Pred. 11 : 9). „Ziel! Gij hebt vele goederen, die opgelegd zijn voor vele jaren; neem rust, eet, drink, wees vrolijk. Maar God zei tot hem: gij dwaas! in deze nacht zal men uw ziel van u

afeisen. En hetgeen u bereid hebt, wiens zal het zijn?" (Luk. 12 : 19, 20). „Die haar wellust volgt is levend gestorven." (1 Tim. 5 : 6). Nu is het de tijd van de bekering.

Mogen wij dan geen vermaken hebben? Ja, in Christus heilige vermaken, gelijk er worden genoten aan de rechterhand Gods in alle eeuwigheid. Ach, ik heb al de genietingen van de wereld gesmaakt, maar zij wegen niet op tegen een enkele druppel uit de beker van de liefde van Christus.

3. Leert hieruit aan het heil van elkanders zielen te arbeiden. Er is zeker geen plaats, waar de dienaar van Christus beter zou kunnen leren hoe hij spreken moet dan aan het sterfbed. Dikwijls gevoel ik, wanneer ik een stervende zie, dat mijn prediking maar al te zwak, ja niets is geweest. O, bidt voor mij, dat ik met meer getrouwheid in uw midden moge zijn, dat ik krachtiger en stouter moge spreken, en niet terugdeinze voor uw toom of uw berispingen! Dan zult u niet toornig op mij zijn na uw dood. Dan zult u niet zeggen dat ik de zaken té veel bij haar rechte naam heb genoemd.

Broeders in het ouderlingschap! Komt en helpt mij hierin. U ziet dat ons volk stervende is; honderden zijn reeds in de eeuwigheid, die eens aan uw zorg en de mijn waren toevertrouwd.

Geliefde onderwijzers! Geeft toch aan de kinderen duidelijk en krachtig onderwijs, want kinderen sterven. Laat u niet afschrikken door hun ongeduld en hun weerspanning. Bedenkt dat zij stervende kinderen zijn. Het merkteken des doods is op hun aangezichten. De houtvester maakt een teken aan iedere boom, die moet worden uitgehouwen. Ieder kind heeft het merkteken des doods.

Vaders! Arbeidt aan de zielen van u kinderen van hun vroegste jeugd af aan. Bidt voor hen nog eer zij geboren zijn. Arbeidt om hen wederom te baren, totdat Christus een gestalte in hen verkregen heeft. Zegt niet dat zij te jong zijn, en die dingen niet kunnen verstaan. God kan zuigelingen onderwijzen. O, indien u hierin nalatig bent, zult u dan geen wroeging hebben als de groene zoden hun graf bedekken?

4. Leert hieruit hoezeer u onmachtig bent de toorn van God te dragen. In tijden van gezondheid en sterkte wil de mens veelal van God niet weten. „Zij zijn niet in moeite als andere mensen, en worden met andere mensen niet geplaagd. Daarom omringt hen de hovaardij als een keten." (Psalm 73 : 5, 6). Zij bedrijven de zonde met open vizier. Maar wanneer zij door koortsen of tering aan de rand van het graf worden gebracht, wanneer zij niet in staat zijn zichzelf meer in hun bed om te wenden, of zij iemand nodig hebben om hun hoofd op te beuren, of men hen als een kind moet voeden, dan zien zij dat een zondaar niets is tegenover een toornend God. En hoe zal het zijn in de eeuwigheid, als hij vallen zal in de handen van de levende God! Wellicht twijfelde hij of er wel een God was. Maar op schrikkelijke wijze wordt hij het plotseling gewaar dat er wel degelijk een God is. Hij meende dat er geen Christus was, als in een ogenblik ontmoet hij Zijn heilig oog. Hij beeldde zich in dat er geen hel was en lachte met degenen die daaraan geloof sloegen; nu dobbert hij in haar vurige baren, en hij voelt dat die smarteeuwig zal duren. Na duizend jaren is hij nog slechts aan het begin, en geen ogenblik naderbij aan de eindpaal. De ziel zal wegzinken in een onverdraaglijke, in de buitenste duisternis; zij zal wensen te sterven, en niet kunnen. „En of God, willende Zijnen toorn bewijzen, en

Zijne macht bekend maken, met vele lankmoedigheid verdragen heeft de vaten van toorn tot het verderf toebereid.” (Rom. 9 : 22). Broeders, ontvliedt de toekomstige toorn! U kunt die niet dragen. Kunt u de koorts, of een beroerte, of de toring verdragen? En deze zijn niets meer dan een pink van de hand van toorn van God.

5. Leert hieruit de dierbaarheid van Jezus. „De mens is kort van dagen,” maar „Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in van de eeuwigheid.” (Hebr. 13 : 8). Hoe verbazend is de liefde van Christus, dat Hij stierf voor ons, zulke arme, tedere bloemen, en wormen van een dag! Hoe veilig zijn wij in Jezus! Hoewel wij niets zijn, hoewel wij voorbijgaan als een schaduw, in Hem blijven wij eeuwig. Ons stof zelfs is kostelijk in Zijn oog. Lichaam en ziel zal Hij bewaren en weer samen brengen, en wij zullen met Hem heersen tot in eeuwigheid.

O, allen die in Christus bent, looft Hem! U, die in twijfelingen neerzit, laat uw twijfel ophouden door u nu tot Hem te spoeden.

U, die nog buiten Hem bent, kiest Hem heden.

Dundee, 20 februari 1842.